

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΤΗΣ ΜΑΡΙΝΑΣ ΣΑΝΤΑΛ

Η ΔΗΘΙΝΗ ΕΥΤΥΧΙΑ

Με κουρασμένες κινήσεις ή Μόνικα έβριξε την κάπα της από ζιμπελίνα πάνω στο χαμηλό ντιβάνι του μπουντουάρ. "Έβγαλε έπειτα άργα-άργα τόν τόν καπελλάκι της και τή άφθονα ξανθά μαλλιά της πόλις λευθερώθηκαν, πέταξαν σάν φωτιστόφανος γύρω άπ' τή κεφάλι της.

— Πάρε τή δλα αυτά, Λυδία, ειπε.
"Η καρμιάρα έπληρε δλα έκείνα τή πλούσια στολιδιά και βγήκεν έξω άπ' τή μπουντουάρ, ένώ ή νέα γυναίκα άρχισε νά ποσδράζεται.

"Ο καθρέφτης πού τόν έσυμβουλευθήκε, τής έδειξε πόσο ανήσυχη ήταν ή ματιά της και τήν ύποχρέωσε νά προσέξη τή γαλάζιο κύκλο πού έστεφανόνε τή μάτια της.

— Τή κουρασμένη είμαι, Θεέ μου! έμφυθίσε.
"Όταν έτέλειωσε έπειτα τήν τουαλέττα της έαπλώθηκε στό ντιβάνι, μέ τή λαμπή στηργμένο στό μαξιλάριό και μέ κλειστά τή βλέφαρα.

Γιά νά μήν τήν πάρη ό ύπνος, πού ειχε άρχισει σιγά-σιγά νά τή κυριεύη, έκανε τόν άπολογισμό τής ήμέρας της. Κούρσε με τή αυτοκίνητο, έννοητικές έπισκεψεις, μά προβα στού Ζάν Πατάν και δυό ώρες πού πέρασε στη Ρύ ντε λά Παι, γιά νά διαλέξη σέ κάποιου χρυσόχου μά μπαρτέτα μέ σάπφειρο. Δέν έλαχαρούσε τόσο πολύ τή κόσμημα αυτό, έπεριε όμως νά τή έπιθυμήση, και νά τή άποκτήση χάριν τής ευτυχίας της...

Σέ λίγο θά γύριζε κι' ό Μαυρίκιος. "Έπεριε τότε νά τού εξήγηση, πώς τή κόσμημα αυτό γέμισε τήν ψυχή της άπό λατάρια και δέν μπόρεσε ν' άνισταθή στόν πειρασμό, άλλα έφραξε στού χρυσόχου μόνο και μόνο γιά νά τή κοπήση λίγες στιγμές άνάμεσα στό δάχτυλά της. Θά τή έφρασαν άλλωστε έκείνο τή βράδι, κι' ό Μαυρίκιος θά έβλεπε πόσο ήταν ευφορο και γήσιος.

"Ένώ ισχυριζάτε με τή κουρασμένο κεφαλάκι της τή σκηνη πού θά έπροκαλούσε σέ λίγο, ή Μόνικα έχαμογέλασε κάπως ειρωνικά :

— Τή κομφιδία ! έμφυθίσε.
Χάρης σέ ποιό θάμμα ή μικρούλα Μόνικα Ντενουαγιώ, ή φτωχή κι' όλοτέλα σερνή κόρη, ειχε κατορθώσει νά γίνη ή άπειτηνική και σπάταλη γυναίκα γιά τήν πολυτέλεια και τήν κομψότητα της όποιος μιλούσε τώρα όλο τή Παρίσι ; Τή ειχε μέσα στό μυαλάκι της ή γυναίκα τού κυρίου Μαυρικίου Λωράνς, πού τήν κατηγορούσαν μερικώς ότι σδήγισσε στήν καταστροφή έναν άνδρα, πού τήν ειχε πάρει χωρίς προικία άπό έρωτα ;

Μέθη ; Φιλοδοξία ; Ύπολογισμό ; Όχι. Μόνο ό έρως ειχε προκαλέσει αυτή τή φοβηρή μεταβολή.

"Όταν τήν έγυρνε πριν άπό δυό χρόνια ό Μαυρίκιος Λωράνς, δέν πίστεψε άμέσως ή Μόνικα στή μεγάλη αυτή ευτυχία της. Αισθηματική, λίγο ρομαντική, όπως έλεγαν ή φίλες της, άγάπησε μουσικά και χωρίς τήν παρκαμική έλπίδα έκείνον, πού σέ λίγο θά τή έκανε γυναίκα του.

"Αλήθεια, πώς ειχε μπόρεσει νάγαλήση ό τόσο πλούσιος έκείνος νέος, τή μικρό αυτό κορίτσι, πού ήταν όμορφο βέβαια άλλα ειχε τόσο άπλά γούστα και παιό άπλή έμφάνισι ;

"Ός τόσο τήν έρωτεύθηκε με τήν καρδιά του γιατί τόν εξετρέλλανε ή ιδέα, πώς ειχε άγαπήθη γιά τόν έαυτό του κι' όχι γιά τήν περιουσία του.

Οί πρώτοι μήνες τού γάμου τους έπέρασαν σάν όνειρο. "Ο Μαυρίκιος ευρίσκε χαριτωμένο τήν άπλό ντύσιμο και τούς φυσικούς τρόπους τής γυναίκουλας του. "Η καυμένη ή Μόνικα εύχαριστότανε μ' ότι κι' άν ειχε, δέν έδειχνε καμιά φαντασιοπληξία, φανόνταν άφοσιωμένη έντελώς στόν έρωτά της μόνο.

"Ο Μαυρίκιος όμως ειχε κοιρασθή από τήν τόση άπλότητα και από τήν υπεβολική τρομερότητα της γυναικάς του. "Έτσι πού ήταν μοναίαν ειχε τή φόβο μήπως γίνη γελοίος στους άριστοκρατικούς κύκλους. Οί φίλοι του μάλιστα ειχαν άρχισει νά χαμογελούν με τήν άτέλειωτη ευτυχία του.

Μερικοί έλεγαν πώς ήταν παιά κατεστραμένος και ειχε άποτραβηχθή από τής έπιχειρήσεις.

"Όταν μιλούσαν γι' αυτόν έλεγαν : «ό καυμένος έπεσ' έξω...»
"Από πείσμα τότε και γιά νά τους άποδείξη γελοίους, ό Μαυρίκιος ξανάργισε τής σχέσεις του με μά παλιά του έρωμένη θεατρίνα, κι' έκλεισε τή στόματα τών κακόγλωσσων με τή πλούσια δώρα πού τής έκανε. Τόν κατέκτησε τότε πάλι ή παλιά έλεύθερη ζωή του. "Αποκαμνύθηκε άπ' τήν ήσυχη συζυγική έστία και έδειξε τόση μεγάλη τόληρη, ώστε άρχισε νά σκορπί-ζη έδώ κι' εκεί έρωτικές έπιστολές.

"Η Μόνικα έπιτέλους έμαθε τή δυστυχία της. Στή άρχή ένόμισε πώς θά πέθανε άπ' τή λύπη της. "Έπειτα, όμως, σιγά-σιγά τής έκαρφόθηκε ή ιδέα νά γίνη γυναίκα τού λούσου, άπειτηνική και ιδιότροπη, άξα νά καταστρέψη έναν άνδρα με τή φαντασιοπληξία της. "Αν έπρεπε νά πληρώνη γουναρικά και κομημάτα

ό Μαυρίκιος γιά νάνε ευτυχής, άς τή έπρόσφερε καλλίτερα σ' έκείνη, στή γυναίκα του.

Μέ τόν τρόπο αυτό, συλλογιότανε, θά άφαιρούσε από τόν άπιστο έναν άπ' τούς σπουδαιότερος λόγους τής άπιστίας του.

Μόλις έπήρε τήν άπόφασί της ή Μόνικα, ή ήσυχη και φρόνιμη νοικοκυρούλα, άρχισε νά ντύνεται και νά στολιζεται σάν κοκέτα. "Έγέμισε άπό κομημάτα. "Έκανε φλέτ, άνοιξε πόθους στό μάτια πολλών άνδρων πού έφραντάσθηκαν πώς ειχαν έμφορές τους μάν εύκολον κατάκτησι, κι' έπιτέλους έπαιξε τόσο καλά τή ρόλο μεγάλης κοκέτας, ώστε κατώρθωσε νά ξυπνήση τή ζήλια στήν καρδιά έκείνου πού άγαπούσε.

Έιχε κερδίσει τή παιγνίδι. "Η Μόνικα γύρισε πάντα πολύτιμα γουναρικά, τή άκριβώτερα ροζέματα και τή πιο σπάνια κομημάτα. Και ό Μαυρίκιος έστρεβλάωνε άπό τή νέο πλάσμα πού ανακάλυπτε στή γυναίκα του, δέν τής άρνιόνταν τίποτα.

Σέ λίγο έδιόκανε τής σχέσεις του με τή θεατρίνα, και τότε ή Μόνικα αισθάθηκε έντελώς τόν κρυφό θρηισμό της.

Τά έξοδα ώς τόσο όσο πηγαίανεν κ' άνέβαιναν.

Βρήκε καινούργιες ιδιοτροπίες, έπλεσε πολυτέλεια δική της, έδινε γεύματα άπάνταστα μεγαλοπρεπή κι' εξακολούθησε νά λατρεύη τόν άνδρα της, ένώ τόν κατέστρεφε σιγά-σιγά, γιά νά μη καταστραφή άπ' τήν άλλη.

"Η αλήθεια όμως ειχε πώς μερικώς στιγμές, ποθούσε πολύ νά ριξη κάτω τή μάσκα τής ψευτιάς.....Μόνο πού τής έλειπε παιά ή δύναμη...

Βήματα άντήχησαν στό διάδρομο κι' ή Μόνικα όρθια έχαμογέλουσε παιγνιδιάρικα, έτοιμη νά πέση στό λαμπό τού άνδρου της, γιά νά έξασφαλίση τήν συγγώμην του γιά τή τελευταία της καρτίτα.

"Ο Μαυρίκιος άπάντως θεομά τή φίλιό της και κάθησε κοντά στή νέα γυναίκα του.

— "Αν θέλεις, τής ειπε, δέν θά βγούμε άπόψε έξω, είμαι κουρασμένος...

"Η Μόνικα δέχθηκε με δύσκολα συγκρατημένη χαρά και άρχισε τήν έξομολογησιό της.

— Ξέρεις, άγάπη μου, τού ειπε, στη Ρύ ντε λά Παι βρήκα μά μαρτέτα άληθινά ύπέροχη, πού.....

"Έχειρονομούσε, έπαιρνε κατάλληλες στάσεις γιά νά παραστήη πώς ήταν τήν κόσμημα και γιά νά δείξη πόση χαρά θά αισθανόντανε άν τή άποκτήσει. "Ο Μαυρίκιος όμως, πού ός τήν ήμέρα έκείνη έχαμογέλουσε με σγκαταβάσει σ' αυτά πού όνόμαζε «γυναικεία καρτίτα» έδάγκανε τώρα νευρικά τήν φαλλιδιμένο μουστάκι του. Μιά στιγμή έμεινε σιωπηλός κι' έπειτα ειπε άποφασιστικά :

— "Έζηνητα χιλιάδες ! Μά δέν μπορώ παιά ! Πρέπει νά περιορίσομαι, έξέρεις, τά έξοδά μας. "Εφθάσαμε σχεδόν στήν καταστροφή...

Και άρχισε νά κλάη σάν παιδί. "Η Μόνικα στήν άρχή δέν έπίστευε τή αυτιά της και τή μάτια της. "Έπεριμενε μαλώματα, παρητηρήσεις, και όμως τίποτε...

"Απ' έναντίας ό Μαυρίκιος έζητούσε σχεδόν συγγώμη πού δέν ήταν πλούσιος παιά !

Τότε συνήλθε πολύ γρήγορα, έπήρε στήν άγκαλιά της τόν άντροπο πού άγαπούσε, τόν έπαισε πώς δέν ειχε νά φοβηθή τίποτε άπ' αυτήν τώρα πού ήταν κατεστραμμένος, κατηγόρησε τόν έαυτό της γιά όλες τής περσομένες τρέλλες της και ώρκίστηκε, πώς θά ήταν έντελώς λογική άπ' έδώ κι' έμπρός.

— Μ' αγαπάς, λοιπόν, άκόμα ; Τήν έρωτήσεν ίκετευτικά ό άντρος της.

Και ή Μόνικα άπήνησε χωρίς νά λήη, ψέμματα :
— Πάντα ! Και ίσως τώρα πιο πολύ...

"Αγκαλιασθήκανε άλλη μία φορά μ' όλη τήν ψυχή τους.....
Τι τήν έμελε τή Μόνικα τώρα άν θά ειχε άπ' έδώ κι' έμπρός λιγώτερα αυτοκίνητα ;

"Ο Μαυρίκιος τήν άγαπούσε, μόνο αυτήν άγαπούσε, κι' έκείνος ήταν ό μόνος πλούσιος πού με λαχάρια αναζητούσε ή ψυχή της.

"Αφέθηκε στό χάδια τού άνδρου της, με όλη της τήν ψυχή, και γιά πρώτη φορά ίσως, ύστερα άπ' τήν άπιστία του, γινότανε πάλι έντελώς δική του.

Στή νέα έκείνη ζωή πού θά ήταν λιγώτερα σπάταλη και λιγώτερο πολυτέλης, μά νέα σελήνη μέλιτος άντέλλε τώρα.

Μαρίνα Σαντάλ.

ΕΝΑ ΑΡΧΑΙΟ ΚΑΛΑΜΠΟΥΡΙ

"Έκαναν και οι άρχαιο καλάμπουρα. "Άξιοσημείωτο είναι τή παρακάτω τήν όποιον αναφέρει κάποιου Θησεύς ό Σοφιστής :

Αδλγεις πεσούσα έστο δημοσία, τή όποιον προφερόμενον κατ' άλλον τρόπον έχει και τής δυό έπόμενες σημασίας: Αδλγεις παίς ούσα έστο δημοσία και Αδλγεις τρις πεσούσα έστο δημοσία !..

